

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 179/2020
03.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Зорана Таталовића, Соње Павловић, Радослава Петровића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Здравка Јосића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1809/17 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 167/19 од 28.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Здравка Јосића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1809/17 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 167/19 од 28.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1809/17 од 05.03.2019. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика па јој је изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца и истовремено је одређено да се тако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року проверавања у трајању од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљена је ослобођена дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 167/19 од 28.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Здравка Јосића и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Здравко Јосић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка

из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће исте у целини преиначити и окривљену ослободити од оптужбе, јер дело за које је осуђена не представља кривично дело.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Бранилац окривљене АА, адвокат Здравко Јосић, у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да радње за које је окривљена оглашена кривом, нису кривично дело.

Кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, постоји када учинилац дела не даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава, а та дужност је утврђена извршном судском одлуком, или извршним поравнањем.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да: окривљена у периоду и у месту ближе описаном у изреци пресуде, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свог дела и његове забрањености, чије извршење је хтела, није давала издржавање за лице које је по закону дужна да издржава, у износу и на начин како је то утврђено правноснажном и извршном судском одлуком, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене стичу сва законска обележја кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ и то како објективна обележја која се односе на радње окривљене, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљене за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Наиме, радња извршења кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ јесте недавање издржавања у износу и на начин како је то утврђено извршном судском одлуком или поравнањем, а дело је извршено самим пропуштањем да се да издржавање, што је у конкретној ситуацији случај.

Стога Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева браниоца окривљене да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Тачни су наводи захтева да је као почетак периода за који окривљена није давала издржавање погрешно означен датум правноснажности судске одлуке којом је окривљеној утврђена обавеза издржавања, а уместо дана када је иста постала извршна.

Међутим, како овим наводима бранилац окривљеног заправо указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и погрешно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), Врховни касациони суд се у оцену тих навода није упуштао, обзиром да исти, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законске разлоге, због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

Председник већа - судија

Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**